

odevzdaný led, 2. za neodevzdaná umělá hnojiva, 3. za neodevzdaný animální hnůj, 4. za neodevzdaný kompost, 5. za neosetí určitých ploch obilím a píceinami (pšenicí, žitem, červeným a švédským jezelem, vojtěškou) a za ztrátu na krmivu nezasetím vojtěšky vzniklou, 6. za nepohnojení ploch animálním hnojem, k čemuž se ad 5. a 6. podotýká, že nárok odůvodněn tak, že podle pachtovní smlouvy měla žalovaná strana při skončení pachtu odevzdati určité plochy zaseté (pohnojené), avšak odevzdala plochy takové v míře menší, 7. za nevyužitá umělá hnojiva (propachtovatelem před propachtem do půdy daná), 8. za nevyužitý animální hnůj (podobně), 12. za orání k řepě, 13. za orání k jařinám, t. j. v obou případech, že propachtovatel odevzdal při početí pachtu pachtýři jisté plochy zorané. Avšak žádná z těchto náhrad podle svého skutkového základu nespadá ani pod »poškození« pachtovního objektu ani pod opotřebení jeho »zneužitím« a nepodléhají tedy lhůtě § 1111 obč. zák., nýbrž promlčení podle § 1451 a násl. obč. zák., aniž by třeba bylo zkoumati, zda je to promlčení tříleté či třicetileté, protože, když pachtovní objekt vrácen dne 27. ledna 1927 a žaloba podána už 1. června 1928, nemůže ani o tříletém bytí řeči. O těchto položkách musí se tedy spor provést. Zůstávají tedy jen položky 9., 10. a 11. za neudržování stavby příkopů a cest, které ovšem nutno podřaditi pod opotřebení zneužíváním, protože pod tento pojem musí se podle zřejmého úmyslu a účele zákona zařaditi všecko t. zv. loupežné hospodářství, které záleží v tom, že hospodář nehospodaří racionelně, co se tedy týče půdy, vymrskává ji nedávaje jí na práci a mrvě to, co jí podle zásad řádného hospodaření patří, a co se týče staveb a jiných zřízení (příkopů a cest) neprovádí včasné a řádně opravy, jichž k udržení objektu v dobrém stavu třeba. Tu tedy lhůta § 1111 obč. zák. průchod má, nebyla však dodržena. Podle těchto právních směrnic bude tedy věc posuzovati a rozhodovati.

Čís. 8984.

»Zřejmou nesprávností« ve smyslu § 419, první věta, c. ř. s. jest každá nesprávnost, spočívající i v nesouhlasu toho, co soud vynesl a prohlásil a čím jest již (§ 416, druhý odstavec, c. ř. s.) vázán, s tím, co pojal do písemného vyhotovení zákonitě prohlášeného rozsudku.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, R II 176/29.)

Soud první stolice doplnil usnesením ze dne 27. prosince 1928 ve smyslu § 419 c. ř. s. rozsudek prvního soudu ze dne 29. listopadu 1927 v tom smyslu, že do nálezu rozsudečného mají býti ještě pojata slova: »rukou společnou a nerozdílnou« a že tudíž odstavec druhý rozsudku má zníti: »Žalovaní Pavel a Františka H-ovi a Vladimír a Pavla B-ovi jsou povinni žalobcům 6.000 Kč s 5% úroky ode dne 9. července 1927 a útraty 1.067 Kč 94 h rukou společnou a nedílnou do 14 dnů pod exekuci zaplatiti.« Rekursní soud napadené usnesení zrušil. D ů

v o d y: Podle § 419 c. ř. s. lze z úřadu opravit jen chyby v psaní, v počtech a jiné zřejmě nesprávnosti, kdežto při doplnění rozsudku jest dbáti předpisu § 423 c. ř. s. V projednávaném případě nejde o pouhou chybu v psaní nebo v počtech aniž o nějakou zřejmou nesprávnost, poněvadž o zřejmě nesprávnosti lze mluvit jen, když z rozhodnutí samého a z jeho odůvodnění jest zcela jasným zřejmý nesouhlas toho, co soud vyslovil, s tím, co chtěl vysloviti. V žalobě však není ani tvrzeno, že se všichni čtyři žalovaní zavázali z důvodu náhrady škody zaplatiti úhrnných 11.000 Kč »rukou společnou a nerozdílnou« a ani v dalším průběhu sporu nebylo nic takového tvrzeno ani zjištěnými výsledky dokazování nevyšel najevo žádný důvod pro solidaritu závazku žalovaných. V žalobní žádosti sice jest žádáno, by byli odsouzeni žalovaní rukou společnou a nerozdílnou. Avšak pro možnost přisouzení není rozhodným petit, nýbrž skutková tvrzení strany za řízení dokázaná. Jelikož nebylo ve sporu ani tvrzeno ani dokázáno, že žalovaní jsou zavázáni rukou společnou a nerozdílnou, nebylo lze vyhověti petitu žalobnímu a odsouditi je k »solidárnímu« zaplacení zažalované sumy a útrat sporu. Nelze tedy za to míti, že slova: »rukou společnou a nerozdílnou« byla vynechána jen omylem nebo nedopatřením, nýbrž jediné nedopatření bylo v tom, že závazek solidarity nebyl výslovně zamítnut. Avšak ve vyloučení slov »rukou společnou a nerozdílnou« jest zamítnutí této části žalobního nároku vtomně již obsaženo, a doplnění v tomto směru nebylo žádnou stranou navrženo.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest důvodný. Porovná-li se ustanovení § 416 druhý odstavec c. ř. s., podle kterého je soud vázán na své rozhodnutí, jakmile jest prohlášeno, nebo když ve případnosti § 415 c. ř. s. jest odevzdáno písemně k vyhotovení, s ustanovením § 419 první odstavec druhá věta c. ř. s., podle kterého oprava rozsudku má se státi z úřední moci zejména též, když vyhotovení rozsudku se nesrovnává s rozhodnutím od soudu vynesným, jest uznati, že »zřejmou nesprávností« v § 419 první odstavec první věta c. ř. s. sluší rozuměti každou nesprávnost, která spočívá také v nesouhlasu toho, co soud podle § 414 první odstavec c. ř. s. vynesl a prohlásil a nač už je podle § 416 druhý odstavec c. ř. s. vázán, s tím, co pojal do písemného vyhotovení zákonitě prohlášeného rozsudku (§ 414 třetí odstavec c. ř. s.). Žalobním žádáním domáhali se žalobci odsouzení žalovaných k žalobnímu plnění rukou společnou a nedílnou. Podle protokolárního zápisu soud první stolice svým rozsudkem žalobnímu žádání vyhověl úplně. Vloudila-li se do rozsudku soudu první stolice v jeho vyhotovení nesprávnost toho způsobu, že ve vyhotovení tom nejsou slova »rukou společnou a nedílnou«, odporuje písemné vyhotovení rozsudku ústně vyhlášenému rozsudku a jde tím o zřejmou nesprávnost, která podle § 419 první odstavec c. ř. s. nejen na návrh, nýbrž i z úřední moci musí býti opravena, což jest podle § 419 třetí odstavec

c. ř. s. přípustné i ve vyšší stolici. Bylo tedy důvodnému dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení rekursního soudu obnoviti správné a zákonité usnesení soudu první stolice.

Čís. 8985.

Poddlužník není oprávněn navrhnouti zrušení exekuce vedené proti němu dlužníkem k vydobytí pohledávky, ježto byla zabavena a přikázána k vybrání věřitelům dlužníkovým. Poddlužník jest tu oprávněn, by složil vymáhanou pohledávku na soudě.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, R II 182/29.)

Vilém S. vedl proti Adéle P-ové k vydobytí 10.000 Kč exekuci na movitosti. Adéla P-ová navrhla, by prodejové řízení bylo zrušeno, ježto vymáhaná pohledávka byla zabavena věřiteli Viléma S-a a ježto vymáhanou pohledávku částečně zaplatila. Soud první stolice zamítl návrh na zrušení prodejového řízení a poukázal navrhovatelku na pořad práva. Rekursní soud zrušil k rekursu Adély P-ové prodejové řízení.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s tím, že se navrhovatelka se svou námitkou, že nárok částečně zanikl zaplacením, poukazuje na pořad práva.

Důvody:

Přikázáním zabavené pohledávky k vybrání přechází právo vymáhati ji z dlužníka na věřitele a věřitel jest oprávněn, domáhati se návrhem, pokud se týče žalobou na dlužníka zrušení exekuce, která po té dlužníku povolena k vydobytí přikázané pohledávky (tak sb. n. s. 2174 a také Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, Vídeň, 1928, str. 925 a 927). Ale o to zde vůbec nejde, neboť návrh na zrušení exekuce, pokud se týče soudního prodeje, nepodal žádný z vymáhajících věřitelů, jimž zabavená pohledávka byla přikázána k vybrání, nýbrž učinila tak poddlužnice z důvodu, že nemůže vymáhající straně dlužnou pohledávku zaplatiti, protože pohledávka byla zabavena, a že mimo to byla pohledávka částkou 5.000 Kč zaplacená. Že na zbytek byly povoleny splátky, nebylo v návrhu tvrzeno. Než platební zápočet (§ 294 ex. ř.) nebránila poddlužnici, by dlužnou pohledávku nesložila na soudě (§ 307 ex. ř. a § 1425 obč. zák.), a z důvodu placení mohla Adéla P-ová, když vymáhající strana tomu odporovala, uplatňovati nepřipustnost exekuce jen žalobou (§§ 35 a 40 druhý odstavec). Hájiti zájmy vymáhajících věřitelů, jimž zabavená pohledávka přikázána k vybrání, nebylo a není věcí poddlužníka, a musí spíše býti zůstaveno těmto vymáhajícím věřitelům, chtějí-li se domáhati zrušení exekuce nebo snad do ní vstoupiti a v ní pokračovati. Že v případě prodeje nebude dražební výtěžek, jenž nastupuje na místo zabavené pohledávky, vydán manželům Vilému a